

ZÁHADA PŮVODU
TRETIA KNIHA

ZÁZRAČNÝ SVET ATLANTÍDY

MOTYL

A. G. RIDDLE

Tento román je fikciou. S výnimkou častí, ktoré ňou nie sú.

Copyright THE ATLANTIS WORLD © 2014 by A.G. Riddle

All rights reserved.

AGRiddle.com

Translation © Mgr. Lenka Jalilah Hrušková, PhD. 2016

Design © Motýľ design 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-077-3

A. G. RIDDLE

**ZÁZRAČNÝ SVET
ATLANTÍDY**

**ZÁHADA PÔVODU
KNIHA 3**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Pre mojich rodičov, ktorí ma povzbudzovali,
aby som sa nikdy nevzdával.*

PROLÓG

Arecibo, rádioastronomické observatórium
Portoriko

Doktorka Mary Caldwellová strávila každú svoju bdelú minútu počas uplynulých štyridsiaticich ôsmich hodín štúdiom signálu, ktorý prijal rádioteleskop. Bola vyčerpaná, rozjarená, ale zároveň si bola istá jednou vecou: išlo o riadenú manifestáciu inteligentného života.

Za ňou stál John Bishop, ďalší výskumník pridelený na prácu v observatóriu. Práve si nalieval ďalší pohárik. Pôvodne začal škótskou, pokračoval bourbonom, potom rumom, prepracoval sa k zásobám alkoholu, ktoré tam zostali po mŕtvych kolegoch, aby nakoniec skončil pri broskyňovom šnapse. Nalial ho rovno do seba, pretože nemal nič, s čím by si ho mohol zmiešať. Už pri prvom dúšku ním trhlo.

Bolo deväť hodín ráno. Jeho dištanc od alkoholu bude trvať len ďalších dvadsať sekúnd, kým si nenaleje tretí drink.

„Je to len v tvojej hlave, Mare,“ povedal, položil prázdny pohár na stôl a sústredil sa na jeho opätovné naplnenie.

Mary neznašala, keď ju oslovoval „Mare“. Nikto ju tak nikdy nevolal. Pripomínalo jej to koňa. Bol však jej jediným spoločníkom a už sa im podarilo dosiahnuť istý druh vzájomného porozumenia.

Po vypuknutí epidémie, keď ľudia v celom Portoriku umierali po desiatkach tisícoch, zaliezli oni dvaja do observatória a vtedy po nej John okamžite vyštartoval. Dala mu však rázne najavo, že u nej nepochodí. Druhýkrát to skúsil o dva dni neskôr. Potom to už na ňu skúšal každý deň, stále agresívnejšie a neodbytnéjšie, až kým ho úderom do gulí nedostala na kolená. Po tomto incidente sa stal poddajnejším a radšej sa ventiloval cez alkohol a sarkastické poznámky.

Mary sa postavila a prešla k oknu, z ktorého mala výhľad na svieže zelené kopce a lesy Portorika. Jediný náznak civilizácie predstavoval satelitný tanier, zapustený do náhornej plošiny v kopcoch, ktorý mieril priamo na oblohu. Rádioteleskop arecibského observatória bol najväčším teleskopom na svete, triumfom ľudskej techniky. Snúbila sa v ňom veda, predstavujúca vrcholný úspech človeka, a panenská krajina symbolizujúca minulosť, do ktorej bol vsadený. A teraz naplnil svoje konečné poslanie, ktorým bol kontakt.

„Je to skutočné,“ namietla Mary.

„Ako to vieš?“

„Je tam naša adresa.“

John si prestal usrkávať z pohára a pozrel sa na ňu. „Musíme odtiaľto vypadnúť, Mare. Späť do civilizácie, medzi ľudí. Urobí ti to dobre...“

„Môžem to dokázať.“ Mary sa vrátila od okna späť k počítaču, postláčala niekoľko klávesov a vytiahla signál na monitore. „Sú tam dve sekvencie. Priznávam, že neviem, čo je tá druhá. Je príliš zložitá. Ale prvá sa skladá z jednoduchého opakovania. Vypnutý – Zapnutý. 0 – 1. Binárne číslice.“

„Bity.“

„Presne tak. A je tam tretí kód, terminátor. Objavuje sa po každom ôsmom bite.“

„Osem bitov. Bajt.“ John odložil fľašu nabok.

„Je to kód.“

„Čoho?“

„To ešte neviem.“ Mary skontrolovala, ako pokročilo spracovanie signálu. „Analýza bude hotová o menej ako hodinu.“

„Môže to byť náhodná zmena.“

„Nie je. Prvá časť, ktorá je už dekódovaná, sa začína našou adresou.“

John sa nahlas rozosmial a znova siahol po pohárik. „Na sekundu si ma dostala, Mare!“

„Ak by si chcel poslať signál na inú planétu, čo by si doň vložil ako prvé? Adresu.“

John prikývol a naplnil si pohárik šnapsom. „Uhm, a pridal by som aj poštové smerovacie číslo.“

„Prvé bajty predstavujú dve čísla: 27,624 a 0,00001496.“

John bol ticho.

„Rozmýšľaj,“ povedala Mary. „Čo je jediná konštanta v celom vesmíre?“

„Gravitácia?“

„Gravitácia je konštanta, lenže jej veľkosť je závislá od zakrivenia časopriestoru. Na tom, ako blízko je jeden hmotný objekt k druhému. Potrebuješ spoločného menovateľa, niečo, čo bude poznať každá civilizácia na ktorejkoľvek planéte bez ohľadu na jej hmotnosť alebo umiestnenie.“

John sa poobzeral okolo seba.

„Rýchlosť svetla. To je tá univerzálna konštanta! Nikdy sa nemení. V žiadnom priestore.“

„Správne...“

„Prvé číslo 27,624 je vzdialenosť Zeme od stredu našej galaxie, uvedená v svetelných rokoch.“

„Taká vzdialenosť môže platiť pre množstvo planét...“

„Druhé číslo 0,00001496 je presná vzdialenosť od Zeme k Slnku v svetelných rokoch.“

John civel chvíľu do prázdna, potom odtlačil fľašu a napoly prázdny pohár nabok. Pozrel sa na Mary. „Toto je naša vstupenka do neba.“

Mary sa zamračila.

John sa zvalil na operadlo stoličky. „Predáme to.“

„Mám taký dojem, že všetky obchodné centrá sú dávno zatvorené.“

„Podľa mňa barterový systém je stále živý. Budeme žiadať ochranu, slušne jedlo a všetko, čo sme kedy chceli mať.“

„Toto je najväčší objav v dejinách ľudstva. Nebudeme to nikomu predávať.“

„Je to skôr najväčší objav v okamihu najväčšieho zúfalstva. Tento signál je nádej na zmenu. Nebuď hlúpa, Mare.“

„Nehovor mi Mare.“

„Keď vypukla epidémia moru, uchýlila si sa sem, lebo si chcela robiť to, čo miluješ, kým nepríde tvoj čas. Ja som sem prišiel preto, lebo som vedel, že sú tu najväčšie zásoby chlastu v dosahu pešej chôdze. A tiež som vedel, že ťa tu nájdem. Áno, buchol som sa do teba vo chvíli, keď som pristál v San Juane.“ John zdvihol ruky skôr, ako stihla Mary čokoľvek povedať. „Lenže o to tu teraz nejde. Svet, ktorý si poznala, viac neexistuje. Ľudia sú zúfalí. Konajú výlučne na základe vlastného záujmu. V mojom prípade je to sex a alkohol. V prípade ľudí, ktorým chceš telefonovať, je to zase potreba zachovať si vlastnú moc. A ty im na to ideš poskytnúť prostriedok – nádej. Lenže hneď ako im ju dáš, prestanú ťa potrebovať. Toto nie je svet, aký si pamätáš. Požuje ťa a vypluje, Mare.“

„Nepredáme to.“

„Zbláznila si sa? Tento svet ničí idealistov.“

Počítač, ktorý bol za ňou, pípol. Analýza bola dokončená.

Ešte skôr ako sa pozrela na výsledky, začula z druhého konca budovy hluk. Prichádzal z haly za kanceláriou. Že by niekto búchal na dvere? Mary a John sa na seba pozreli. Čakali.

Búchanie silnelo. Ukončil ho až zvuk rozbitého skla, ktoré sa rozsypalo po dlážke.

Potom bolo počuť už len kroky, ktoré sa pomaly približovali.

Mary vykročila smerom k dverám kancelárie, ale John ju chytil za rameno. „Zostaň tu,“ zašepkal.

Zdvihol bejzbalovú pátku, ktorú si sem priniesol počas epidémie. „Zamkni dvere. Ak prišli sem, znamená to, že na ostrove sa minulo jedlo.“

Mary siahla po telefóne. Vedela, komu musí v tejto chvíli zavolať. Keď vyťukávala telefónne číslo svojho manžela – jedinej osoby, ktorá ju mohla v tejto chvíli zachrániť –, triasli sa jej ruky.

I. ČASŤ

VZOSTUP A PÁD

1. KAPITOLA

Modul Alfa

366 metrov pod hladinou mora

Pri severnom pobreží Maroka

David Vale bol už chorý z toho, ako sa neustále prechádzal hore-dole po malej spálni a čakal, či alebo kedy sa Kate vráti. Pozrel sa na krvavý vankúš. Pred pár dňami sa na ňom objavila malá škvrna, len niekoľko kvapiek krvi. Teraz sa z vankúša ťahala až dolu z postele celá rieka.

„Som v poriadku,“ povedala mu vždy ráno.

„Kam chodíš každý deň?“

„Potrebujem len trochu času. A priestoru.“

„Čas a priestor na čo?“ chcel vedieť David.

„Aby mi bolo lepšie.“

Ale nebolo jej lepšie. Zakaždým, keď sa vrátila, bola na tom horšie. Každú noc prichádzali ďalšie, čoraz násilnejšie nočné mory. Potenie a krvácania z nosa, o ktorých si David myslel, že sa nikdy nezastavia. Vždy ju držal v náručí. Bol trpezlivý a čakal, že žena, ktorá mu zachránila život a ktorej pred dvomi týždňami zachránil život on, sa z toho konečne dostane a začne ťahať za dlhší koniec. Strácala sa mu však pred očami. Každý deň stále čoraz viac. A práve teraz meškala. Nikdy predtým sa nestalo, že by sa oneskorila.

Pozrel sa na hodinky. Mala sa vrátiť pred tromi hodinami.

Mohla byť kdekoľvek v masívnej atlantídskej lodi s rozlohou stopäťdesiatpäť štvorcových kilometrov, ktorá bola pochovaná neďaleko hornatého pohoria severného Maroka, priamo oproti Gibraltáru.

David si krátil uplynulých štrnásť dní, počas ktorých bola Kate preč, tým, že sa učil ovládať lodné systémy. Ešte stále sa však s nimi len oboznamoval. Kate mu chcela pomôcť s pokynmi, s ktorými si nevedel dať rady. Preto mu aktivovala program hlasových príkazov.

„Alfa, aká je poloha doktorky Warnerovej?“ spýtal sa.

V malej miestnosti sa ozval otelesnený počítačový hlas *Modulu Alfa*: „Táto informácia je tajná.“

„Prečo?“

„Nie ste riadnym členom výskumného personálu.“

Vyzerá to tak, že počítačové systémy Atlantídanov sú schopné všetkého, dokonca aj ukrývať sa za zrejme fakty. David sa posadil na posteľ, hneď

vedľa krvavej škrvny. *Čo by mal urobiť ako prvé? Musím zistiť, či je v poriadku.* Niečo mu napadlo.

„Alfa, môžeš mi ukázať vitálne funkcie doktorky Warnerovej?“

Nástenný panel, ktorý bol umiestnený hneď oproti malej postele, sa rozsvietil a David si rýchlo prezrel všetky čísla a grafy. Teda aspoň tie, ktoré dokázal pochopiť.

Krvný tlak: 92/47

Pulz: 31

Je zranená. Alebo ešte horšie. Zomiera. Čo sa jej mohlo stať?

„Alfa, prečo sú vitálne funkcie doktorky Warnerovej abnormálne?“

„Táto informácia je taj...“

„Tajná.“ David kopol do stoličky.

„Pomohli vám tieto informácie dospieť k žiadanému záveru?“ spýtala sa Alfa.

„Ani zďaleka.“

David pristúpil k dvojkrídlovým dverám a tie sa so zasyčaním rozostúpili do strán. Najprv zaváhal, no potom si vzal pištoľ. Len pre istotu.

David kráčal matne osvetlenými chodbami už takmer desať minút, keď začul kroky a v tieni zazrel postavu. Zastal a čakal. Dúfal, že si jeho oči privyknú na slabé svetlo, vychádzajúce z podlahy a zo stropu. Pomyslel si, že Atlantídaania asi vidia dobre aj pri nedostatočnom osvetlení. Alebo možno loď, respektíve jej časť, v ktorej sa práve nachádzal, fungovala na úsporný režim. V každom prípade to z tohto vesmírneho korábu robilo ešte tajomnejšie miesto.

Vtom postava vystúpila z tieňa.

Bol to Milo.

Davidu prekvapilo, že takto hlboko v útrobach lode vidí tibetského tínedžera. Milo bol jediným človekom, ktorý spolu s Kate a Davidom obýval Alfu. Väčšinu času však aj tak trávil mimo nej. Spával vonku hneď vedľa vchodu do zvažujúcej sa šachty, ktorou sa z pochovanej lode vychádzalo na vrchol hory, kde im Berberi nechávali jedlo. Milo zbožňoval, keď mohol spať pod hviezdami a vstávať spolu s vychádzajúcim slnkom. Spolu s Kate za ním chodili každý večer na spoločnú večeru. Vtedy ho často pristihli pri tom, ako sedí v lotosovom sede a medituje. Milo bol pre nich v ostatných dvoch týždňoch morálnou podporou. Teraz však David aj v tomto chabom svetle spozoroval na mladíkovej tvári znepokojenie.

„Nevidel som ju,“ povedal Milo.

„Zavolaj mi cez lodný interkom,“ požiadal ho David a znova nasadil rýchle tempo chôdze.

Milo sa valil za ním, pričom sa zo všetkých síl snažil udržať krok s Davidom. Bol však o celých tridsať centimetrov nižší a popri Davidovej svalnatej fyzickej konštrukcii a stoosemdesiatich centimetroch pôsobil ako trpaslík. Bok po boku vyzerali ako obor a jeho malý kamarát, rútiaci sa tmavým labyrintom.

„To nebude treba,“ odvetil Milo, lapajúc po dychu.

David sa naňho pozorne pozrel.

„Zostanem s vami.“

„Mal by si sa vrátiť hore.“

„Viete, že nemôžem,“ nedal sa Milo.

„Bude nahnevaná.“

„Ak je v poriadku, tak mi to bude jedno.“

Mne takisto, pomyslel si David. Ďalej už kráčali v tichosti. Jediný zvuk, ktorý sa ozýval v priestore, bolo rytmické dupanie Davidových topánok na kovovej podlahe a Milove o niečo tichšie kroky.

David sa zastavil až pred veľkými dvojkrídlovými dverami a aktivoval panel na stene. Na displeji sa objavil text:

Pomocná zdravotnícka hala 12

Bola to jediná zdravotnícka sekcia v ich časti lode a David bol presvedčený o tom, že Kate chodila každý deň práve sem.

Z panela, ktorý aktivoval, sa vynoril obláčik zeleného svetla. David doň vložil ruku a niekoľko sekúnd hýbal vo vzduchu prstami, až kým sa dvere so sýčaním neotvorili.

Potom vošiel rýchlo do miestnosti.

V strede stáli štyri vyšetrovacie stoly. Na stenách sa po celej dĺžke miestnosti tiahli holografické panely. Vnútri nebol nikto. Žeby už odišla?

„Alfa, môžeš mi povedať, kedy niekto použil túto halu naposledy?“

„Hala bola naposledy použitá počas misie datovanej 9.12.38.28, štandardný dátum 12.39.12.47.29...“

David pokrútil hlavou. „Pred kolkými dňami miestneho času?“

„Deväť miliónov stodvadsaťosemtisíc...“

„Dobre, v poriadku. Je v našej časti lode ešte iný medicínsky trakt?“

„Zamietam.“

Kam ešte mohla ísť? Možno existuje aj iný spôsob, ako ju vystopovať.

„Alfa, môžeš mi ukázať, v ktorých častiach lode je aktuálne najväčšia spotreba energie?“

Na stene sa rozsvietila obrazovka a objavil sa holografický model lode. Žiarili v ňom tri sekcie: oblúk 1701-D, pomocná zdravotnícka hala 12 a adaptívne výskumné laboratórium 47.

„Alfa, čo je adaptívne výskumné laboratórium 47?“

„Adaptívne výskumné laboratórium môže byť konfigurované na celý rad biologických a iných experimentov.“

„Ako je adaptívne výskumné laboratórium 47 aktuálne nakonfigurované?“ David sa psychicky pripravoval na odpoveď.

„Táto informácia je tajná.“

„Tajná,“ zamrmlal David. „Ako inak...“

Milo vybral proteínovú tyčinku a podal ju Davidovi: „Na cestu.“

David viedol Mila späť do chodby. Roztrhol obal hnedej tyčinky, odhryzol si z nej veľký kus a bez slova prežúval. Zdalo sa, že mu to pomáha zvládať frustráciu.

Kráčajúc chodbou sa David náhle prudko zastavil a Milo doňho zozadu takmer narazil.

David si vzápätí čupol a prezeral si niečo na podlahe.

„Čo je to?“ spýtal sa Milo.

„Krv.“

David pridal do kroku. Kvapky krvi sa na zemi postupne zlievali do dlhých pramienkov.

Pri dvojkridlových dverách do adaptívneho výskumného laboratória 47 zastal a pokúsil sa otvoriť panel bezdotykovo, jednoduchým pohybom prstov v zelenom svetle. Šesťkrát vložil príkaz na otvorenie dverí a na displeji sa zakaždým rozsvietil ten istý nápis:

Neoprávnený vstup

„Alfa! Prečo nemôžem otvoriť tieto dvere?“

„Nemáte oprávnený vstup...“

„Ako sa môžem dostať dovnútra?“

„Nemôžete,“ hlas Alfý sa v chodbe ozýval nekonečne dlho.

David a Milo chvíľu váhali.

Potom David ticho prehovoril: „Alfa, ukáž mi vitálne funkcie doktorky Warnerovej.“

Nástenný displej sa zmenil a objavili sa na ňom čísla a grafy.

Krvný tlak: 87/43

Pulz: 30

Milo sa otočil k Davidovi.

„Klesajú,“ zahlásil David.

„Čo teraz?“

„Budeme čakať.“

Milo si sadol do lotosového sedu a zatvoril oči. David vedel, že hľadá vnútorný pokoj a v tej chvíli si želal, aby dokázal urobiť to isté, aby mohol z mysle všetko vypustiť. Prenasledoval ho strach. Zúfalo túžil po tom, aby dvere zasyčali a otvorili sa. Zároveň sa toho však aj bál. Desil sa toho, v akom stave za nimi nájde Kate, aký experiment realizuje, čo to so sebou robí.

David práve zaspával, keď sa zrazu rozozvučal alarm. V stiesnenej chodbe zadunel hlas Alfya: „Poplach. Naliehavá potreba lekárskej pomoci. Kritický stav. Oprávnenie prístupu prehodnotené.“

Široké dvojkřídlivé dvere laboratória sa so zasyčáním otvorili.

David vbehol dnu a pretrel si oči, aby pochopil, čo videl.

Milo za jeho chrbtom v úžase vykrikoval: „Páni!“

2. KAPITOLA

Modul Alfa

366 metrov pod hladinou mora

Pri severnom pobreží Maroka

„Čo je to?“ spýtal sa Milo.

David sa obzeral po výskumnom laboratóriu. „Nemám ani poňatia.“

Miestnosť bola obrovská. Minimálne tridsať metrov dlhá a pätnásť metrov široká, ale neboli v nej vyšetrovacie stoly ako v zdravotníckej hale. Nachádzali sa tam jedine dve sklenené nádrže s priemerom aspoň tri metre, postavené priamo na dlážke. V ich vnútri žiarilo žlté svetlo, pričom z dna smerom na povrch sa rinuli malé šumivé biele častice. Nádrž vpravo bola prázdna. V tej druhej bola Kate.

So zdvihnutými rukami sa vznášala len niekoľko centimetrov nad dnom. Mala na sebe to isté civilné oblečenie, v ktorom dnes ráno odišla zo spálne. Niečo však na nej ale bolo nové. Strieborná prilba. Zakrývala jej celú tvár, dokonca aj spodnú časť brady. Tmavé, nedávno zafarbené vlasy jej padali na ramená. Malý priezor zakrývajúci oči bol čierny a neodhaloval žiadne náznaky toho, čo sa s ňou deje. Jediným náznakom bol pramienok krvi, ktorý jej vytekal spod prilby a stekal po krku dole, pričom sa jej vpíjal do sivého trička. Zdalo sa, že krvavá škvrna sa každou ďalšou sekundou zväčšuje.

„Alfa, čo... čo sa tu deje?“ spýtal sa David.

„Špecifikujte.“

„Čo je to za... experiment? Procedúru?“

„Pamäťová simulácia zmŕtvychvstania.“

Čo to znamená? Ublíži jej tá simulácia?

„Ako to môžem zastaviť?“

„Nemôžete.“

„Prečo nie?“ spýtal sa David s rastúcou netrpezlivosťou.

„Prerušenie pamätevej simulácie zmŕtvychvstania by pre subjekt znamenalo koniec.“

Milo sa obrátil na Davida so strachom v očiach.

David si skúmavo prezeral miestnosť. Čo teraz? Potreboval nejaký záchytný bod, niečo, s čím by mohol začať. Zaklonil hlavu a snažil sa rozmýšľať. Zhora zo stropu sa naňho dívala malá kupola z čierneho skla.

„Alfa, máš telemetrické video tohto laboratória?“

„Potvrďujem.“

„Začni prehrávanie.“

„Špecifikujte dátové rozhranie.“

„Začni sekundou, keď sem dnes vstúpila doktorka Warnerová.“

Zo steny na ľavej strane začala vychádzať svetelná vlna, ktorá sa pomaly sformovala do hologramu laboratória. Nádrže boli prázdne. Dvojkrídlové dvere sa rozostúpili do strán a vošla Kate. Náhlila sa k stene na pravej strane. Tá sa rozsvietila a začala sa na nej zobrazovať séria textov a symbolov, ktoré David nebol schopný rozoznať. Kate tam stála a oči jej behali zľava doprava. Čítala a absorbovala údaje, ktoré sa zobrazovali v časovom rozpätí kratšom ako sekunda.

„Fíha,“ zašepkal Milo.

David urobil krok späť. V tej chvíli si uvedomil časť z toho, čím sa Kate stala, tú rastúcu priepasť, ktorá existovala medzi silou jej a jeho mysle.

Pred dvomi týždňami Kate objavila liek na Atlantídsky mor, globálnu pandémiu, ktorá si krátko po svojom vypuknutí vyžiadala miliardy životov a ďalšie počas konečnej mutácie. Mor rozdelil svet. Počty preživších boli nízke, ale tí, ktorí nezomreli, boli zmenení na genetickej úrovni. Iní však z moru doslova vyťažili. Stali sa silnejšími a múdrejšími. Naopak, zvyšní upadli, klesli na úroveň primitívnej existencie. Svetová populácia sa sústredila okolo dvoch znepriatelených frakcií. Aliancia Orchidea sa snažila mor spomaliť a liečiť. Immari International zasa mor rozširovala a zasadzovala sa o to, aby bola genetická transformácia zavŕšená. Kate, David a skupina vojakov a vedcov zastavili mor aj plány Immari tak, že izolovali časti lieku – endogénne retrovírusy –, ktoré boli výsledkom minulých zásahov Atlantíďanov do evolúcie človeka. Retrovírusy boli v podstate vírusovými fosíliami, genetickými odrobinkami z prípadov, keď Atlantíďania modifikovali ľudský genóm.

V posledných hodinách morovej pandémie, keď každú minútu zomierali milióny ľudí, Kate našla spôsob, ako zladiť všetky vírusové fosílie. Objavila liek na mor. Jej liečba vytvorila stabilný, jednotný atlantídsko-ľudský genóm, ale ona za svoj objav zaplatila vysokú cenu.

Katine znalosti vyplávali na povrch v podobe potlačených spomienok z hlbín jej vlastného podvedomia. Boli to spomienky vedkyne z Atlantídy, ktorá v priebehu niekoľkých tisíc rokov vykonávala na ľudstve genetické experimenty. Vďaka tým spomienkam bola Kate schopná vyliečiť mor. Prišla však pritom aj o časť svojej osobnosti – tú, ktorá predstavovala ľudskú Kate. Zostala už len Atlantíďanka. Keď hodiny odpočítavali posledné sekundy a mor sa rozšíril po celej zemeguli, Kate si musela vybrať. Rozhodla sa ponechať si atlantídске vedomosti a vyliečiť mor namiesto toho, aby sa spomienok zbavila, a uchránila si tak vlastnú identitu.